

[Bertel Dahlgaard.]

investeringsfonds kunne føre til et resultat i indeværende samling. Med hensyn til det sidste er det klart, at det er meget vanskeligt at udtale noget bestemt om mulighederne, fordi vi endnu ikke kender den betænkning, som jeg forstår man nu i alt væsentligt er færdig med i udvalget.

Poul Møller: Den højtærede finansminister synes, at man skal være forsigtig med at bebrejde ham for sen fremsættelse af det foreliggende lovforslag, og henviser til, at den borgerlige regering først i marts 1953 fremsatte sit skattereformforslag. Jeg ved egentlig ikke, at nogen har bebrejdet den højtærede finansminister for sen fremsættelse. Jeg sagde netop i min tale, at jeg forstår udmærket, at det har taget 7 måneder at udforme det skatteprogram, som var regeringens, i paragrafform. Der er ingen, der bebrejder regeringen, at den ikke har arbejdet aktivt i skattesagen, men når jeg har villet give de oplysninger, jeg gav i min tale, er det, fordi der er mange rundt omkring på talerstolene her i landet, der bebrejder oppositionen, at den har forsøgt at hindre en skattereform. Man har prøvet på at fremstille sagen på den måde, at der var en opposition, der gennem 3-4 år ikke havde været til at drive til arbejdet. Derfor redegjorde jeg for, hvad der rent faktisk er sket i disse 3-4 år. Det var i maj 1954, vi fik det første forslag, kort tid før samlingen skulle slutte. Anden gang fik vi det den 21. februar 1955, et år, da vi sluttede samlingen den 29. april. Tredje gang havde vi et helt folketingsår, men her i det fjerde folketingsår får vi først statsskatteforslaget nu.

Jeg har gerne villet oplyse dette, fordi det viser, at der ikke er tale om en opposition, der ikke har villet bestille noget i disse år. Sidste år holdt vi 60 udvalgs møder, og da var vi ved at nå hinanden i en række henseender. Det er rigtigt, at den højtærede finansminister allerede har fremsat ejendomsskatteforslaget og det kommunale indkomstskatteforslag, men dér manglede vi, før vi kunne tage stilling til væsentlige dele af disse forslag, at få at vide i udvalget, hvilken opfattelse den højtærede regering har med hensyn til erhvervsskattens op-

hævelse. Det er ingen hemmelighed, at det, der er det centrale i forbindelse med mange afsnit og mange bestemmelser i den kommunale indkomstskattelov, er, at vi får klargjort, om der vil være mulighed for at få fjernet den erhvervskommunale beskatning. Det var også et af de punkter, vi havde med i fjor i vor oversigt over det, der skulle nås, men vi har endnu ikke fået klart tilkendegivet, hvordan regeringen har tænkt sig den erhvervskommunale skat afløst.

Så spørger den højtærede finansminister, hvem der egentlig er skyld i, at fradragsreglen diskuteres — og ministeren mener, at det er oppositionens skyld. Vi vil gerne tage skylden på os, hvis det skal være et spørgsmål om straf, hvad jeg ikke tror det skal være; men er det egentlig ikke dem, der stiller forslag om ændring af en bestående tilstand, der er skyld i, at forslaget diskuteres? Kan man forvente andet, når man stiller forslag om, at fradragsretten for skat til staten ophæves, end at det bliver diskuteret, og at de, der er imod det, vender sig imod det? Det er jo det aktuelle udgangspunkt for diskussionen. Det er rigtigt, at det også blev diskuteret forud for sidste valg, men straks før sidste valg kom der fra højeste sted inden for socialdemokratiet en erklæring om, at nu var der ingen grund til at drøfte det længere, for socialdemokratiet ønskede at fastholde skattefradragsretten, i hvert fald for alle, der betalte skat på op til 6 000 kr. om året. Det var kun for de store indtægter, der kunne være tale om at begrænse skattefradragsretten.

Det hørte vi i radioen den sidste aften før valget. Det fik diskussionen til at løje af, for så var skattefradragsretten i hvert fald et meget mindre problem, end man tidligere havde troet. Men så kom den højtærede finansminister med sit forslag, hvorefter skattefradragsretten skulle ophæves; der var ikke længere tale om nogen 6 000 kr.s grænse. Finansministeren må derfor ikke tage det ilde op, når jeg siger, at årsagen til fortsættelsen af denne diskussion om fradragsretten er forslaget om at ophæve den.

Den højtærede finansminister gjorde nogle bemærkninger om kontrolreglerne og sagde, at man flere gange har drøftet dette spørgsmål uden at opnå enighed. Så vidt jeg ved,